

slaaes at ændre, Loven om Invalidere, kan sige til Befolkningen: I skal svare saa og saa meget til den, og saa nogle ganske faa Aar efter komme og sige til dem, der har tegnet sig for denne Forsikring: Nu skal I ikke have saa meget, for Staten har ikke Raad til det, nu skal I have et Par hundrede Kroner mindre! Med dette in mente tror jeg ikke, Ministeren vil vinde ret mange Tilhængere for Folkeforsikringen ude i Landet. Jeg tror, det vilde have gavnet denne Sag om Folkeforsikring, som ligger Ministeren saa stærkt paa Hjerte, hvis han ikke havde fremsat det Lovforslag, som han har fremsat om Forringelse af Invaliderenten.

Med Hensyn til denne Folkeforsikring — hvad enten det nu drejer sig om en delvis eller en fuldstændig Afløsning af Aldersrenten — vil Ministeren altsaa gaa ud til Befolkningen og sige: „Den Gang man gennemførte Alderdomsunderstøttelsesloven af 1891, gennemførte man den saaledes, at dens Ækvivalent skulde ligge i Ølloven og Sukkerloven og gennem disse to Loves indirekte Beskatning har Befolkningen lige siden 1890—91 betalt sin Alderdomsforsørgelse. Jeg kunde tage et Aar som det sidste; der findes paa sidste Statsregnskab en Opgørelse, hvorefter disse Love har indbragt Staten 35,9 Mill. Kr., og nu kommer Ministeren altsaa med det foreliggende Forslag, hvorefter Staten kun skal have en Udgift paa 33 Mill. Kr. Altsaa allerede her — jeg vil ikke sige narrer, men tager man fra Befolkningen omtrent 3 Mill. Kr., som de faar mindre i Alderdomsforsørgelse end de to Skatte-love, som var beregnet som Ækvivalent for Alderdomsforsørgelsen, indbringer. Men det er endda ikke tilstrækkeligt; Indenrigsministeren vil jo langt længere; udover dette vil han endda indføre en Folkeforsikring, have Befolkningen til anden Gang at betale det Beløb, som skal til. Og naar han taler om en Kopskat, er det jo ikke Mening, at den skal hvile paa alle dem i vort Land, der kan betale, men det er Mening, at den skal hvile paa de enkelte Individuer i Samfundet, og det er givet, at Beløbet, hvad enten det bliver 25 eller 50 Kr. om Aaret, hviler ikke lige haardt paa en Arbejdsmand og en Grosserer med 100 000 Kr. i Indtægt. Det er ganske

givet, at det, Ministeren i Virkeligheden tilsigter her, er at tage Aldersrenten fra Befolkningen, men det skal ske i to Tempi. Først skyder man Kommunehjælpen til Side, hvorved Kommunerne sparer en Del, og dernæst kan man vente sig et Forslag om Folkeforsikring, hvorefter Befolkningen atter skal til at betale det samme Beløb, som de i Forvejen betaler gennem Sukker- og Brændevinsbeskatningen.

Naar jeg skal være ganske ærlig, tror jeg ikke, det er nødvendigt at spille Tingets Tid med ret mange Ord om selve Lovforslaget. Det er jo forladt af Guder og Mennesker, den eneste, som endnu staar paa det, er den højtærede Minister, og jeg skulde tro, at hvis han skulde være ganske ærlig, eller hvis der skulde være nogen som helst Mening skabt i at nævne ham i Forbindelse med sociale Forhold, vilde han være enig med os andre og være glad for, at det var forsvundet, for det er forsvundet.

Saa har jeg blot en enkelt Bemærkning til det ærede Medlem Hr. Martin Hansen, som siger, at dette, at Kommunerne har bevilget de 25 pCt., betyder, at man ikke behøver af nære Mistillid til dem. Det var det eneste, det ærede Medlem nævnte som Bevis for, at man kan have Tillid til Kommunerne. Jeg vilde nu synes, at Uensartetheden i Understøttelserne under den gamle Alderdomsunderstøttelseslov vidner højt om, at ikke alle Kommuner er gode til at bevilge, og her maa man dog tage i Betragtning, som jeg nævnte i Lørdags, at den Gang havde de Udsigt til at faa det halve hjem fra Staten, medens de nu ved, at de skal betale det hele selv. Men jeg gaar ind paa det ærede Medlem Hr. Martin Hansens Tankegang, naar han vil tage de 25 pCt. som et Bevis for, at Kommunerne er velvillige, og at man derfor kan tro paa, at de vil bevilge disse Sats'er her. Det er imidlertid et daarligt Bevis. Det ærede Medlem talte om, at man ikke skal flyve for højt op, men at man skal blive ved Jorden, og jeg vil da sige til det ærede Medlem, at Statistikken viser os, at kun 9—10 pCt. af de enligt stillede, som var berettigede til at faa det 25 pCt.s Tillæg, har faaet det. Altsaa, 90 pCt. har ikke faaet det. Hvis vi nu gik over til det frie Skøn, tror jeg derfor, det vilde vende sig